

Het is kwart over twaalf

Het doorrekeningscircuit van het CPB is achter de rug. Het Bureau heeft overuren gemaakt met het doorrekenen van alle partijpolitieke programma's voor de komende verkiezingen. Iedere partij haalt er de pluspunten van haar gading uit voorzien van een keurmerk van het CPB. Kampioen banenschepper is de VVD, de PvdA bungelt ergens zielig onderaan. Bij dit soort exercities vraag ik me altijd af, hoe weet het CPB dat allemaal zo precies. Het illustere bureau weet politieke wensen en beleidsvoorstellen immer om te rekenen in het precieze aantal banen dat verloren gaat dan wel wordt gewonnen. Ik behoor bij dat groepje mensen dat daar allemaal niets van gelooft. De beslissing tot het creëren van een baan of het opheffen daarvan wordt echt niet genomen op basis van de stijging of de daling van de collectieve-lastendruk met één procent per jaar. Dan moet men echt wat rigoureuzer tekeer gaan.

Wat daar ook van zij, duidelijk is in ieder geval dat geen van de partijen erin slaagt om de toename van de werkloosheid een halt toe te roepen. De politieke partijen kloppen zich op de borst om hun werkgelegenheidsscheppende plannen, die tegen de achtergrond van drie miljoen uitgerangeerden en de spectaculaire groei daarvan niet meer zijn dan de bekende druppel op de gloeiende plaat. Lubbers roept dat het een schande is dat de Hollandse tuinder moet opwerken tegen die Marokkaanse tomaat die zoveel lekkerder en vooral zoveel goedkoper is. De gasprijs moet dus maar even niet omhoog. Wijffels weet te vertellen dat de sociale uitkeringen flink omlaag moeten, maar zwijgt in alle talen als het gaat over de noodzaak de Nederlandse landbouw drastisch te saneren. Rinnooy Kan weet hoe de Nederlandse universiteiten moeten worden gereorganiseerd, maar je hoort hem niet over tekortschietend ondernemerschap en hoe met name in de grote bedrijven de directie- en commissariskussens eens stevig kunnen worden opgeschud. Kortom, het huis van de buurman dient dringend te worden verbouwd, maar blijf van onze zaken en belangen af.

De mensen in het land geloven het ondertussen allemaal niet meer. Zij blijven straks weg bij de stembus of stemmen uit arren moede. Van enig enthousiasme over de aanstaande gang naar de stembus, laat staan van enige spanning, valt onder de bevolking niets te bespeuren. De grootste partij van Nederland is niet de zwevende kiezer, maar de burger die de stembus de rug heeft toegekeerd. Bolkestein verklaarde deze spanningsloosheid en het thuisblijven bij de verkiezingen enige jaren terug uit de grote mate van tevredenheid onder de burgers van dit land. Wij zouden vinden dat dit land uitstekend wordt bestuurd door saaie maar uiterst bekwame politici. Niets lijkt mij minder waar. De onvrede is overal merkbaar voor degene die wil zien. Die onvrede uit zich vooral door het verlies aan belangstelling en daarmee legitimatie van het politieke bestuur.

De Nederlandse samenleving is in de ban van een opmerkelijke en spanningsvolle paradox. Enerzijds leven we in een van de meest gemaniceerde landen ter wereld. De individualisering is zelfs zover voortgeschreden dat vrijwel niemand zich nog voor iets of iemand buiten de directe eigen levenssfeer verantwoordelijk voelt. Anderzijds weet eenieder op zijn tijd zijn hand op te houden als het aankomt op onderstand. En die is er in soorten en maten voor burgers en voor ondernemers. Er is altijd een abstracte ander die voor ons moet zorgen in de vorm van een regeling, een uitzondering, een subsidie of een inkomen. Regel in een gemaniceerde samenleving moet zijn dat eenieder zorgt voor zichzelf en de zijnen en dat slechts diegenen die dat echt niet kunnen voor hulp in aanmerking komen. Bij ons is de situatie omgekeerd en knappen we met EU-gelden de Tarwebuurt in Den Haag op en werken we met die zelfde gelden achterstanden in de Flevopolder weg. Een puissant rijk land als Nederland dat met succes een beroep kan doen op EU-gelden; de collectieve gekte ten top. Nationaal en op EU-niveau is er een gigantisch rondpompcircuit van subsidies op gang gekomen dat gefinancierd wordt uit de algemene middelen. Dat rondpompcircuit veroorzaakt die moordende collectieve-lastendruk en zorgt ervoor dat alle vitale potenties worden aangetast. Immers iedere burger of bedrijf is gewend geraakt op enigerlei moment zijn hand op te houden. Ik spreek dan nog maar niet eens over de gigantische fraudepraktijken die met dit rondpompen, ook in ons land, gepaard gaan. En van de grijze fraude in de vorm van elkaar de bal toespelen en veel te hoge declaraties indienen voor verleende diensten, volstrekt afgedekt en legaal.

In ons land is een hele grote schoonmaak nodig willen wij al die mensen die aan de kant staan weer perspectief bieden. Willen wij onze jonge afgestudeerden enig perspectief bieden op een zinvolle loopbaan in onze maatschappij. Die grote schoonmaak heeft betrekking op vrijwel alles dat wij gewend zijn de verzorgingsstaat voor burgers en ondernemers te noemen. Ik zie dat de huidige politieke elite nog niet doen. De moedigste onder hen, Elco Brinkman, krijgt keer op keer de kous op zijn kop als hij het waagt een verzorgingsarrangement ter discussie te stellen. Tijdens de WAO-exercitie werd hij vermalen in de nasi van de afhaalchinese te Bergschenhoek. Momenteel bezoekt hij bejaardentehuizen om zijn wonden te likken. Triester kan het niet. Het verzorgingsstehuis Nederland dient te worden aangepakt. Tijd voor een krachtig zakenkabinet zou ik zo denken.

W.S.P. Fortuyn